

Елена Ханина

Яка ж професія мрії Ноя?

Елена Ханина

Яка ж професія мрії Ноя?

Книга про безліч цікавих професій
і як знайти самого себе

Мова оригіналу - німецька.

Назва книги німецькою мовою: „Was ist Noahs Traumberuf?“ von Elena Khanina

ISBN: 978-3-982268965

Український переклад під редакцією Марії Константиновської

Книгу у твердій обкладинці німецькою мовою можна придбати в будь-якому книжковому магазині, на сторінці www.amazon.de і безпосередньо у Verlag Yalden:
www.verlag-yalden.de

Зміст

Сюрприз до початку канікул	1
Кращий друг тварин	5
Будинок, що знаходиться високо над землею	12
Ті, що прагнуть до зірок	20
Зірка на газоні перед будинком	30
Зустріч у книжковому магазині	35
Солодка робота мрії	39
Над хмарами	43
Ной пише свій твір	51

Сюрприз до початку канікул

Канікули! Нарешті літні канікули! - радів Ной, дивлячись мрійливо у вікно. Останній урок перед канікулами!

"Діти, я хочу дати вам домашнє завдання на канікули", - почув він голос пані Оденбах, вчительки 3А класу.

Домашнє завдання на канікули?

"Hi! Hi! Hi!" - кричали діти та тупотіли ногами. "Як несправедливо!" "Це канікули!"

"Спокій, діти, спокій! Завдання вам сподобається. Я хочу, щоб ви написали твір на тему: „Професія моєї мрії”.

Хвилювання вляглося, тому що завдання зовсім не здалося таким вже жахливим. Щось в цьому було навіть привабливе.

"Лора, про яку професію ти мрієш і чому?"

"Я хочу стати лікарем, як моя мама, тому що я хочу допомагати людям одужати".

"Що потрібно для того, щоб стати лікарем?"

"Моя мама дуже добре розуміється на людях. Як лікар, вона завжди повинна бути в курсі останніх досягнень науки. Мені подобається, що лікарі завжди дізнаються щось нове".

"Чудово! Чи є щось, що тобі не подобається в цій професії?" - запитала фрау Оденбах.

"У моєї мами є власна клініка, і вона про все піклується сама. Це велика робота. Ось чому їй часто доводиться працювати у вихідні. Іноді вона не може піти з нами, коли ми з татом виrushаємо на прогулку або на екскурсію".

"Бачите? У кожної професії є свої плюси та мінуси. Я хотіла би побачити це у ваших творах. Все зрозуміло?"

Потім пролунав шкільний дзвоник, останній у навчальному році.

Нарешті ми вільні! Ной схопив свій рюкзак і вибіг з класу зі своїм найкращим другом Робіном. Зовні сяяло сонце, щебетали птахи, а вдалечині було видно шпилі Кольнського собору.

"Повна нісенітниця, що ми повинні на канікулах писати твір!" - поскаржився Ной.

"Так, це дратує. Але я вже знаю, яка моя професія мрії. А ти?"

"Я поняття не маю!" Ной знизав плечима. Як він міг написати твір про професію своєї мрії, якщо він навіть не знов, ким він хоче бути?

Кращий друг тварин

Наступного дня Ной сидів на терасі й читав книгу, коли задзвонив телефон. Це був Робін.

"Привіт, Ной, у нас з'явилися два хвилястих папужки! Їм дозволено навіть літати по кімнаті. Це класно! Коко така ручна, вона сидить на маминій руці та навіть може говорити. Ти повинен це побачити!" - схвильовано говорив Робін.

"О, але у вас же є кіт! Хіба це не небезпечно для птахів?"
"Так, Сімба постійно ганяє бідних. Але ми обережні й ніколи не залишаємо птахів наодинці з ним".

"Я скажу мамі! Буду у тебе за десять хвилин! Ми можемо потім піти в місто".

Ной надяг свою нову футболку Наруто, помаранчеві штани та сині спортивні туфлі, обмотав голову хусткою. Зарах він став схожий на героя з улюблена серіалу.

"Чудово виглядаєш!" - сказала мама. Ною завжди подобався її легкий французький акцент. "Пов'язка на голові дуже добре пасує твоєму каштановому волоссу. Мені подобається твій наряд!" Ной відчув задоволення. Він повністю покладався на гарний смак своєї мами щодо одягу.

"Будь ласка, поверніться вечеряти", - сказала вона. Будинок Робіна знаходився лише через дорогу, і Ною не знадобилося і п'ятирічні хвилини, щоб дійти пішки. Робін тримав у руці тростину, на якій сиділа одна пташка. "Слухай, я вчу її говорити". Він підніс пташку дуже близько до рота. "Скажи Коко, Коко, Ко-ко!" - командував Робін. Папуга дуже уважно дивився в рот Робіна, але нічого не говорив.

"Мамі він завжди відповідає!" Робін здавався розчарованим. Він посадив Коко назад в простору клітку. За мить папуги щось защебетали один одному своєю пташиною мовою. "Класна футболка! Моя мама малювала таких персонажів, як Наруто, для японського журналу, тому я знаю їх усіх", - зауважив Робін.

"Я зараз перевдягнуся, а потім ми можемо піти в місто.

Але спочатку підемо на терасу. Хочеш яблучний лимонад?"

Друзі сіли на терасі. На одному з крісел спав Сімба. Здавалося, він став ще більшим з часу останнього візиту Ноя. У нього було довге руде хутро, і він займав все крісло, і його можна було прийняти за пухнасту подушку. "Зараз у нього післяобідній сон", - пояснив Робін. "Весь ранок він носився по квартирі, як божевільний, а тепер втомився і відпочиває. Його мисливський інстинкт не залишає його в спокої. Він відчайдушно хоче зловити птахів".

Кіт підняв голову і відкрив свої зелені очі: "Мяу!"

Робін ласково почухав його за вухами та погладив живіт і спинку.

Кіт задоволено муркотів і продовжував спати.

Робін, здається, дуже любить тварин, подумав Ной. "Ти хочеш в майбутньому стати біологом, як твій тато?" - запитав він.

"Ні, я хочу стати вихователем тварин".

"Крут! Ти ніколи не говорив мені про це. Що тобі подобається в цій професії?"

"Я можу бути поруч із тваринами цілий день та ще й заробляти на цьому гроші".

"Отже, ти збираєшся навчати собак виконувати команди?"

"Не тільки собак, а й інших тварин. Мені подобаються також кішки, як ти знаєш. Але я хочу навчати тварин не лише виконанню команд, а й особливим навичкам".

"Особливим ... чому?" Ной був збентежений. Чи бувають у тварин особливі навички?

"Ти коли-небудь бачив сліпих людей на вулиці? Що в них привертає твою увагу?"

"Ах так, дійсно!" Тепер Ной зізнав, що мав на увазі Робін.

"Іноді їх ведуть собаки!"

"Правильно!" - підтвердив Робін. "Таких собак називають собаками-поводирами для сліпих. Вони спеціально навчені супроводжувати сліпих людей. Завдяки ним такі люди можуть самостійно ходити по магазинах, відвідувати ресторани й навіть їздити у відпустку".

"Це дійсно здорово!"

"Є також собаки-рятувальники, які допомагають знаходити зниклих людей. Наприклад, в горах, коли сходить лавина. Або після землетрусу, коли люди можуть перебувати під уламками будівель. Або якщо хтось загубився в лісі. Собаки-рятувальники можуть знайти та врятувати цих людей".

"Відмінна професія! Чи є у цієї професії недоліки?"

"Тварини можуть кусатися і дряпатися. Тож це не для всіх", - відповів Робін, посміхаючись.

"Чи мають коти також особливі здібності?" - запитав Ной.

"Так, багато. Я хочу навчити Сімбу акторській майстерності".

"Що?" Ной очікував чого завгодно, але акторська

майстерність! Чи є щось подібне насправді?

"Ти, напевно, дивився фільми, в яких знімалися тварини, вірно? Тварини спеціально навчені цьому", - пояснив Робін.

"Мяу, мяу!" Це був Сімба, який щойно прокинувся і, мабуть, був голодний.

„Привіт, Сімба! Дай мені свою лапу!” - дав команду Робін.

Сімба поклав лапу в долоню Робіна.

“А тепер, будь ласка, увімкни світло на кухні!”

Сімба не рухався.

“Світло!” - крикнув Робін.

Цього разу Сімба зрозумів його наказ. Він кинувся на кухню. Там висіла мотузка з кільцем на кінці. Сімба просунув обидві лапи в кільце і з усіх сил потягнув його вниз. Світло увімкнулося!

“Чудово!” - вигукнув Ной. “З тебе дійсно вийде хороший вихователь тварин!”

Робін посміхнувся. “Це всього лише дрібниця. Я навчаю кота багато чому іншому”, - сказав він та дав Сімбі смачну нагороду.

“Мені точно потрібно робити нотатки, інакше я забуду все, що ти мені казав”, - зауважив Ной.

Мені потрібен блокнот! вирішив Ной. У ньому я можу записувати те, що я дізнаюся про різні професії. Можливо, це допоможе мені вирішити, яка професія є моєю мрією.

Будинок, що знаходитьться високо над землею

Ной взяв вдома блокнот і написав зверху першої сторінки: „Професія моєї мрії“. Потім він записав усе, що Робін розповів йому про вихователів тварин. Після цього він пішов до мами.

Мама готувала вечерю. На ній були джинси та проста футболка, її звичайний домашній одяг. У духовці була смажена курка, а в салатниці - листя зеленого салату.

Мама займалася приготуванням соусу.

"Я хочу поставити тобі кілька запитань", - сказав Ной.

"Добре", - і мама кивнула.

Мама Ноя була космоінженером. Він хотів випробувати свої питання на ній. "Чому ти стала космоінженером?"

Мама здивовано поглянула на Ноя. Але потім вона посміхнулася і відповіла: "О, мене завжди тягнуло в космос! У дитинстві я любила дивитися на зоряне небо і мріяти про інші світи. Я була переконана, що десь в глибинах космосу є й інші люди. Я думала, може вони навіть живуть на Марсі або Юпітері".

„Мама, про що ти говориш? На Марсі немає людей, як і на Юпітері! Інопланетян ніхто ніколи не бачив. Вони існують лише в науково-фантастичних книгах і фільмах про далеке майбутнє".

"Раніше мені дуже подобалося читати такі науково-фантастичні книги. В одній історії земляни вирушили на Юпітер на швидкісному космічному кораблі. Вони не могли сісти на поверхню самої планети, тому що там немає повітря для дихання, як на Землі. Є тільки холодний токсичний газ, який розчавив би їх. Тому вони залишилися на космічній станції, а на Юпітер відправили своїх роботів, які пережили безліч пригод на планеті й навіть зіткнулися з інопланетянами".

"І тому ти вирішила стати космоінженером?" Ной був трохи збентежений.

Мама посміхнулася. "Знаєш, що справило на мене найбільше враження в цій книзі?"

"Інопланетяни?"

"Ні, зовсім ні. Я була в захваті від космічного корабля і космічної станції. Я подумала, що було б чудово, якби я сама могла будувати космічні кораблі й космічні станції! Це була б робота моєї мрії. З тої пори я знала, ким стану".

Можливо, космоінженер - це і є професія моєї мрії,
подумав Ной. "Космічна станція схожа на космічний корабель, лише трохи більше?" - запитав він.

"Космічну станцію можна порівняти з будинком, в якому живе і працює багато людей. Він також має бути дуже великим. А космічний корабель схожий на машину, яка доставляє людей в цей будинок. Автомобіль повинен бути швидким і рухомим, але не дуже великим. Людей відвозять до будинку і назад на безлічі маленьких машин. В наш час МКС є найбільшою космічною станцією".

"Чудове пояснення! Отже, міжнародна космічна станція МКС схожа на великий будинок. Як же люди змогли підняти цей великий будинок в космос?"

"Космічна станція складається з багатьох частин, які називаються модулями. Модулі були побудовані на Землі. Потім їх по черзі запускали ракетами в космос і там з'єднували один з одним".

"Хто з'єднав модулі? Астронавти?"

"Модулі побудовані з розумом. Вони можуть з'єднатися самі. Але іноді, звичайно, потрібна допомога астронавтів".

"Як здорово! Розповідай ще, мамо! Як будуться космічний корабель або модуль на Землі? Тобі коли-небудь доводилося затягувати болти?"

Ной уявив, як його мама затягує болти на космічному кораблі за допомогою великого гайкового ключа.

Мама посміхнулася. "Ні, мій дорогий. Я в основному працюю за комп'ютером. Багато людей з різних країн працюють разом над створенням космічного корабля або модуля. У кожної команди своя задача: одні, наприклад,

роблять двигун, а інші займаються скафандрами.

Звичайно, є також люди, які збирають усі деталі разом, а потім також затягують болти, як ти кажеш".

"Супер! А чи є щось, що тобі не зовсім подобається у твоїй роботі?"

"Ми багато буваємо у відрядженнях. Мені часто доводиться літати в інші міста і країни, щоб щось важливе обговорити з колегами".

"Це ж здорово!" - вигукнув Ной. "Я також хотів би багато подорожувати!"

"Так, це може бути дуже цікаво", - підтвердила мама.

"Просто я часто відсутня вдома тиждень або навіть більше і не можу проводити з вами достатньо часу. Я дуже сумую за тобою, коли я перебуваю в іншій країні чи в іншому місті".

"Чи можу я також стати космоінженером? Якими навичками мені потрібно володіти, щоб це було можливим?"

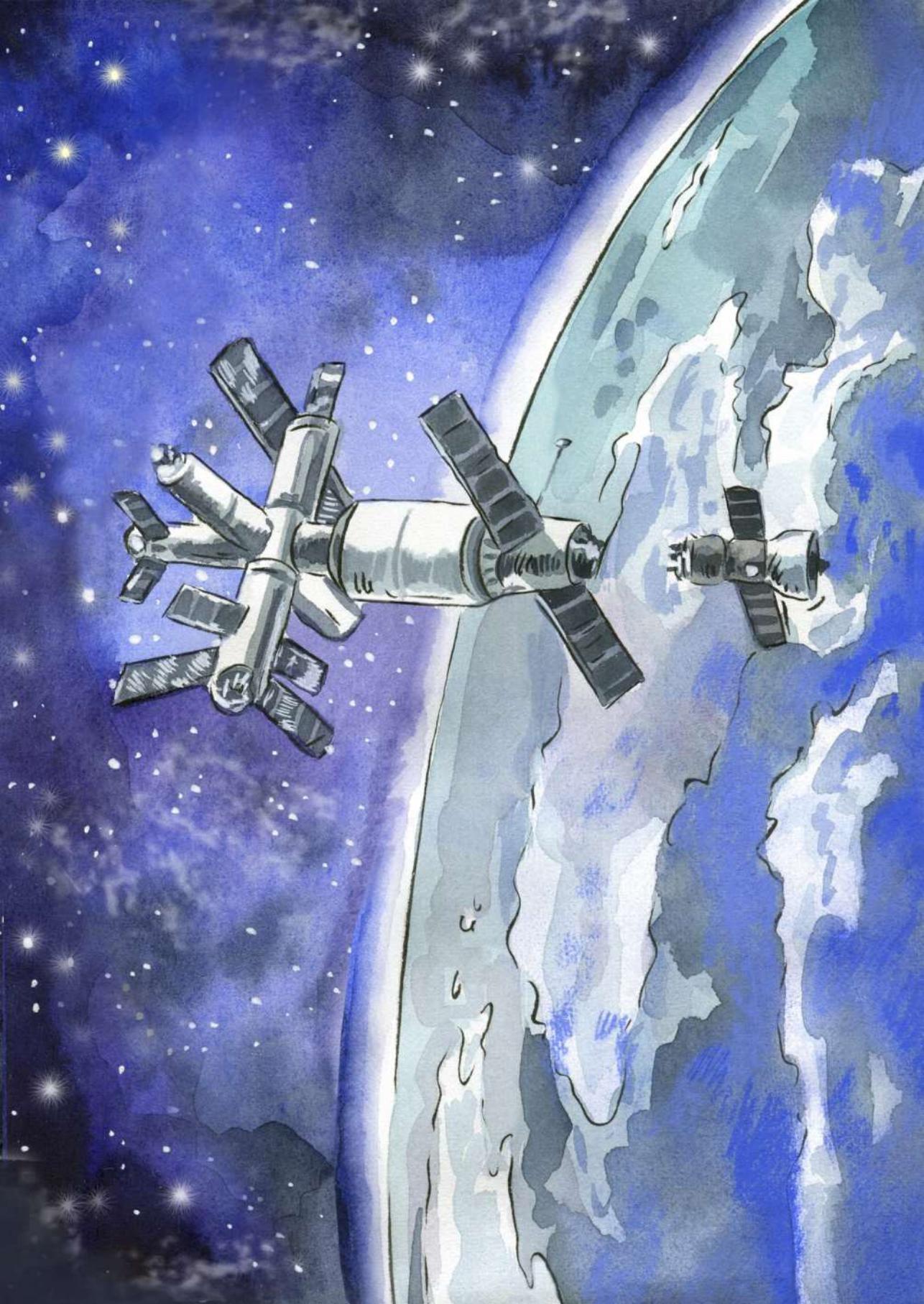
"Перш за все, у тебе повинен бути інтерес до техніки, це зрозуміло. Хороші знання математики й фізики просто необхідні. І ти повинен любити космічні подорожі".

Ною сподобалася ідея працювати з багатьма людьми з різних країн і багато подорожувати, але математика не була його сильною стороною. І технікою він майже не цікавився. Чи буде ця професія для нього підходящею? Йому потрібно було подумати.

"Гаразд, мамо, але все-таки ти думаєш, що є десь інопланетяни? На Марсі чи, можливо, на Юпітері?"

Мама посміхнулася. "Може бути, і є, але не там. Та я впевнена, що в глибинах космосу живуть і інші істоти. Можливо, ми коли-небудь зустрінемося з ними!"

Ti, що прагнуть до зірок

Ной почув, як відчинилися двері квартири й хтось увійшов.

"Я вже вдома!" вигукнув чоловік. Це був тато!

"Тато приїхав, ура!" - крикнув Ной і вибіг йому назустріч у передпокій.

Тато щойно повернувся з відрядження і тягнув за собою невелику валізу. На ньому був сірий костюм, а під ним світло-блакитна сорочка і краватка.

"Привіт, Ной", - сказав тато з посмішкою. Він зняв взуття і відставив валізу у бік.

Тепер мама теж вийшла в коридор і поцілувала тата. "Як приємно знову бути вдома!" Тато тепло вітав свою дружину.

"Нарешті я можу переодягнутися! Ной, дай мені мої тапочки, будь ласка!" Він ненадовго зник у ванній, а

через кілька хвилин вийшов звідти в джинсах і футболці.

"Ммм, запах курки з естрагоном. Наша улюблена їжа!" - сказав тато, заходячи на кухню.

За вечерею тато розповідав про своє відрядження:

"Готель був чудовий. Якби тільки мені не доводилося весь час носити краватку! Я радий, що сьогодні знову можу вдягти зручний одяг!"

Тато, сміючись, поплескав себе по животі, а потім взяв собі чималу порцію курки.

Папа розповів, що він робив доповідь у Гамбурзі про телескоп Хаббл. Телескоп - це така велика підзорна труба, за допомогою якої можна дивитися на зірки. Папа Ноя був астрономом і працював з особливо великими телескопами. Більшість з них знаходяться на Землі, але деякі, як телескоп Хаббл, навіть літають у космосі, щоб сфотографувати далекі галактики.

Їжа була дуже смачною. Мама і тато пили червоне вино з куркою. На десерт мама падала дуже смачний французький пиріг, який називається флан.

Після вечері тато сидів на дивані й перечитував якісь документи конгресу.

Ной вирішив, що це правильний момент, щоб задати йому кілька запитань. "Тату, яка різниця між астрономом і астронавтом?"

"Астрономи спостерігають за зірками з землі, астронавти літають до зірок""

"Чому ти став астрономом?" - запитав Ной, дістаючи свій блокнот.

"Мені завжди дуже цікаво було спостерігати за зоряним небом. Спочатку неозброєним оком, а потім за допомогою телескопа. Коли я був ще дитиною, я щовечора шукав Юпітер і Полярну зірку на зоряному небі, тому що вони дуже яскраві й тому їх легко знайти. Я прочитав багато книжок про Місяць, планети, астероїди та комети. Я був абсолютно в захваті від цього. Пізніше я вивчав астрономію. Я люблю свою професію!"

"Що тобі так подобається у твоїй професії?"

"Я у нестямі від радості, коли ми відкриваємо щось нове в космосі – наприклад, новий астероїд або нову планету.

За допомогою телескопа Хаббл ми також дізналися багато нового про супутник Юпітера Європа".

"Супутник Юпітера Європа? Я ніколи про це не чув", - зізнався Ной.

"Як ти знаєш, у нашої планети Земля є тільки один супутник, Місяць. Однак у планети Юпітер є кілька супутників.

Європа - один із них. Вона покрита товстим шаром льоду. Товщина такого крижаного шару становить близько кілометра. Ти можеш собі це уявити?"

„Ух ти! Який товстий!" - здивувався Ной.

"Телескоп Хаббл виявив водяну пару на Європі. Це означає, що під шаром льоду може перебувати цілий океан. Можливо, там навіть є життя!"

"Чи можуть там жити такі люди, як ми?" - запитав Ной. Він був у нестямі від захоплення.

"Астрономи цього не очікують. На це немає ніяких вказівок. Але там можуть жити бактерії або інші організми. Я сподіваюся, що ми це скоро дізнаємося".

"У тебе дійсно дуже захоплююча професія! Чи є щось, що тобі менше за усе подобається у твоїй роботі?" - запитав Ной. Зрештою, йому потрібно описати у своєму творі не тільки переваги, але і недоліки.

"Хм ... важко сказати. Я не бачу недоліків у своїй роботі. Хоча один недолік я все-таки можу назвати: астрономам доводиться проводити незліченну кількість вимірювань, а потім вивчати ці вимірювання. Тому нам потрібно бути дуже терплячими, оскільки потрібно дуже багато часу, щоб нарешті отримати результат".

"Дякую, тато! У мене все ще є одне питання: хто може стати астрономом? Що потрібно для цього вміти робити? На що треба звернути увагу в школі?"

"Якщо людину приваблює зоряне небо, астроном - це професія мрії. Але треба бути дуже хорошими знавцями математики та фізики!"

Чорт! Знову математика! Напевно, це все ж не для мене,
подумав Ной.

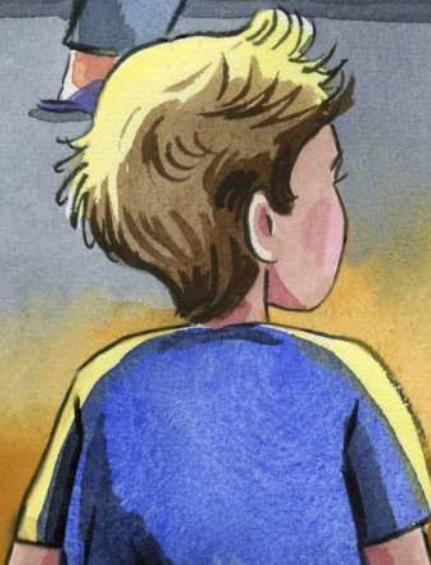
У цей момент повернулася додому Анна, старша сестра Ноя. „Привіт, народ! Мені дуже шкода, що я не встигла до

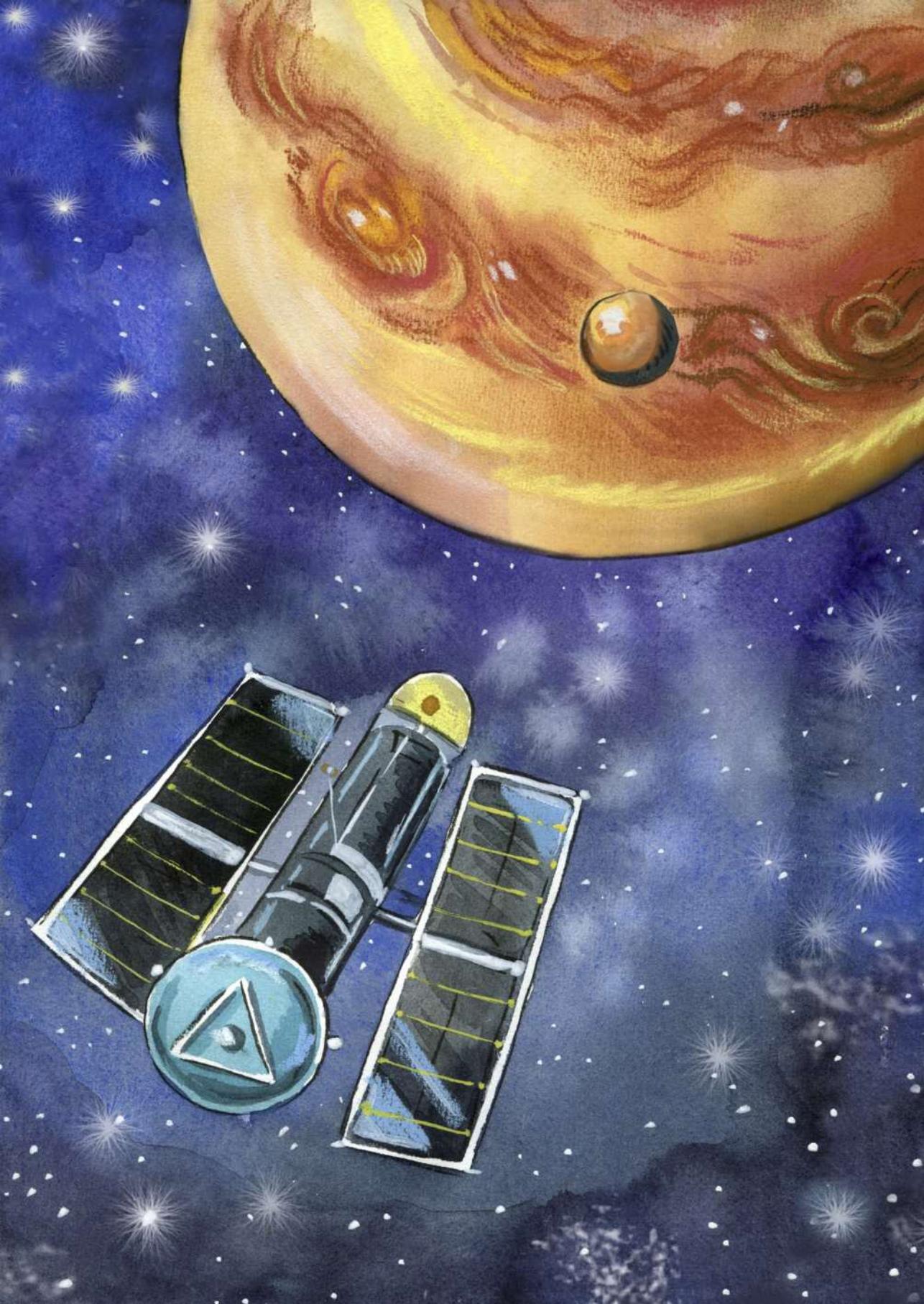
вечері! Рада, що ти повернувся, тато!" - сказала вона, сідаючи поруч з ним на диван. Ною дуже сподобалася її нова футболка із зображенням великого ворона на світло-сірому тлі. "Що ви робите зараз?" - запитала вона. Після того, як Ной розповів їй, що відбувається, вона закотила очі. "Ах, я вже багато разів писала подібні твори. Не стався до цього завдання занадто серйозно, просто напиши про якусь професію. У четвертому класі я написала, що хочу бути вчителькою, в п'ятому класі я хотіла стати дизайнером, а тепер я хочу стати танцівницею".

"Що?" Тато від подиву мало не впав з дивана. "Я думав, це просто хобі для тебе!"

"Тату, мені дуже подобається танцювати, і я хочу заробляти цим на життя!" - заперечила Анна.

"Ти неправильно мене зрозуміла". Тато зітхнув. "Я думаю, що ця професія якраз дуже підходить для тебе. Тільки, на мій погляд, ти робиш для цього занадто мало. Ось чому я подумав, що для тебе це просто хобі".

"Я знаю, що мені потрібно більше практикуватися. Ось тому я й шукала танцювальний клас, щоб вивчити нові танці, і я хочу почати цей курс прямо зараз".

"Дуже добре! Чому б і ні?" - погодився Тато.

Вона зробила пірует і поклала аркуш паперу на стіл.

"Що це?" - запитав Тато.

"Хочу записатися на цей курс! Ти повинен підписати мою заяву".

"Гаразд, гаразд! Я думаю, це здорово, що ти хочеш навчитися чомусь новому", - сказав тато і поставив підпис.

Ого, моя сестра вже знає професію своєї мрії! - здивувався Ной. "Що ти знаєш такого чудового в цій професії?" - запитав він.

"Коли я стану танцівницею, я зможу поїхати у світове турне зі справжніми зірками. Пізніше, коли я постарію, я зможу відкрити свою танцювальну школу", - пояснила Анна.

"Чи є щось, що тобі не подобається в цій професії?"

"Я ще не знаю", - відповіла його сестра.

"Є дуже багато хороших танцюристів і танцівниць, але не всі вони стають знаменитими. По-справжньому досягти успіху в цій професії складно", - сказала мама, яка з посмішкою спостерігала за всією цією сценою.

Ной зробив новий запис у своєму блокноті.

На жаль, він був змушений визнати, що все ще не просунувся з написанням свого твору.

Зірка на газоні перед будинком

Наступні два тижні Ной провів з родиною на Північному морі, а потім відвідав свою бабусю в Гейдельберзі, на батьківщині тата. Як здорово було грати там з кузеном та кузиною! Ною було дуже весело в цей час, але він мало замислювався про свій твір. Коли він повернувся додому, до повернення до школи залишилося лише десять днів.

Ной вийшов на вулицю. Перед його будинком було велике футбольне поле. Діти з його школи часто грали там у футбол. Цього разу Ной побачив своїх друзів Макса та Койо на ігровому майданчику. Ной дружив з ними ще із дитячого садку, а тепер вони вчилися в одному класі.

"Привіт, Ной! Іди грати з нами!" - кричали вони.

Ной відчув, що було занадто жарко, аби ганятися за м'ячем, і тому встав у воротах. Незабаром він був захоплений грою і, як професійний воротар, кидався на

землю, то вліво, то вправо, щоб зловити м'яч. Його біла футболка вся спітніла і вкрилася цяточками плям зеленої трави.

Після закінчення гри хлопці сиділи на траві.

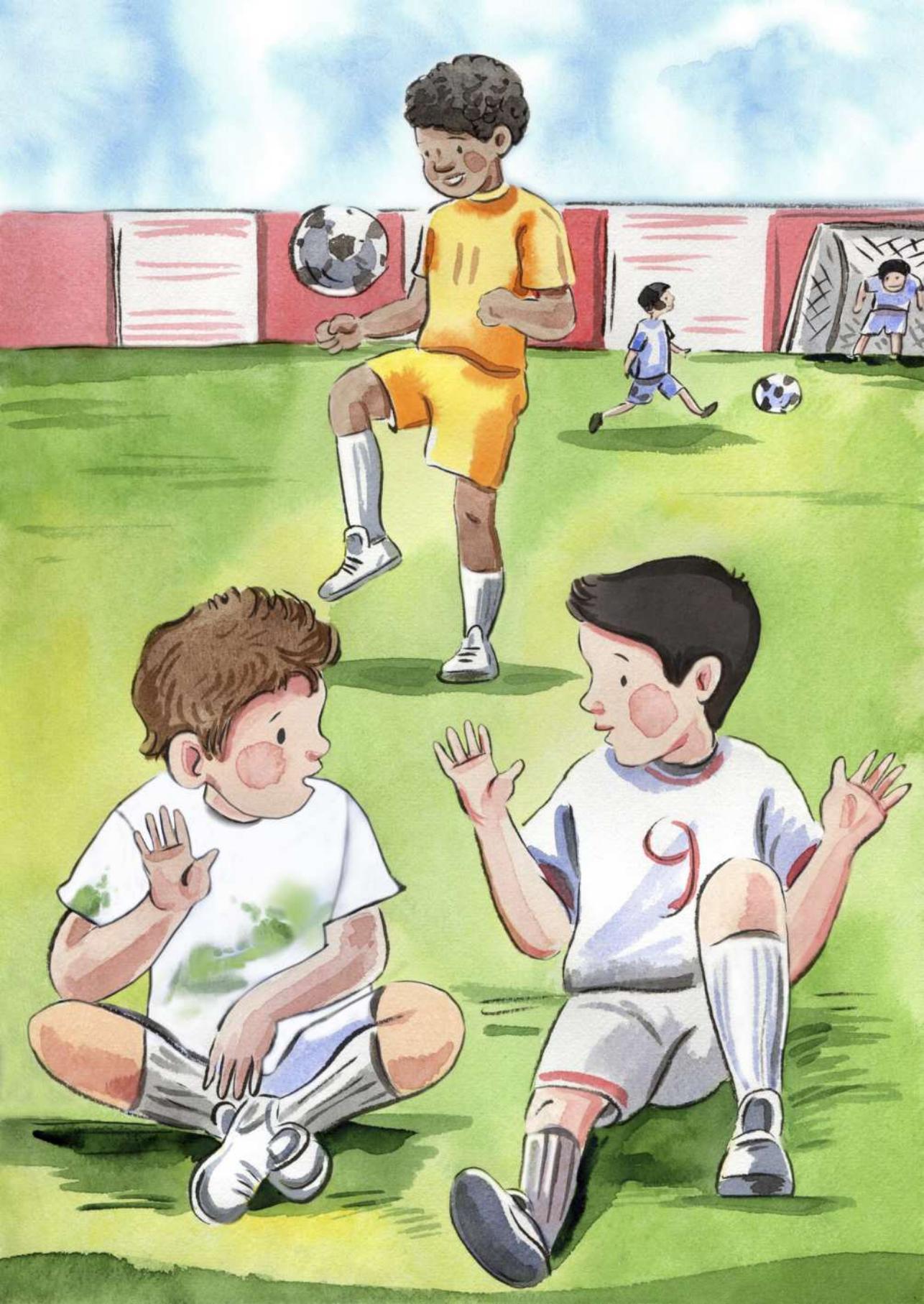
"Як йдуть справи із твором, друзі?" - запитав Ной.

"З яким твором?" Виявляється, під час канікул вони забули про домашнє завдання і зовсім не замислювалися про професію своєї мрії.

"Зрештою, це просто. Думаю, я просто напишу, що хочу стати професійним футболістом", - сказав Койо. "Я хочу одного разу увійти до збірної Німеччини, грати за Німеччину і стати чемпіоном світу. Це робота моєї мрії!"

"Це було б круто! Але потрапити в команду дуже складно", - зазначив Ной.

"Так, я знаю!" - сказав Койо. "І футболісти часто отримують травми, я теж це знаю, і мене це не лякає". Койо відійшов убік і почав тренуватись із м'ячем. Він послав м'яч ногою до стегна, потім підкинув стегном вгору, вдарив м'яч головою і послав його назад до ноги.

Він виконав це кілька разів поспіль, при цьому м'яч
жодного разу не стикнувся з землею.

*Койо дуже добре володіє м'ячем, подумав Ной. Можливо,
він дійсно стане професійним футболістом.*

"У мене теж немає проблем з написанням", - сказав Макс.
"Професія моєї мрії - працювати на телебаченні, як мій
тато".

"Що саме твій тато робить на телебаченні?" - запитав
Ной.

"Мій тато - оператор, він знімає новини, а також бере
участь у багатьох відомих розважальних програмах. Я
вважаю, що робота на телебаченні - найцікавіше, що
тільки можна собі уявити".

"То ти теж хочеш стати оператором?"

Макс, здавалося, був трохи збентежений.

"Я ще нікому не говорив, бо боюся, що інші будуть
сміятися наді мною. Я хочу стати телеведучим і стояти
перед камерою. Це робота моєї мрії".

Ной був вражений. "Тоді ти справді зможеш стати
зnamенитим!" Він подумав, що напевно багато людей,

такі як Койо і Макс, хочуть стати знаменитими. Але сам він не був так сильно зацікавлений в цьому. *Дивно, подумав він. У кожного, з ким я розмовляв досі, була своя професія мрії. Не існує професії, яка була б однаковою мрією для всіх.*

Потім він сказав Максу: "Я розумію: ти хочеш постати перед усіма телеглядачами Німеччини. Це трохи схоже на професію професійного футболіста: це великий виклик! Але якщо хто і буде здатен це зробити, то це ти!"
"Дякую! Я знаю, що стати телеведучим може бути нелегко. Адже він повинен багато спілкуватися з аудиторією, завжди бути зосередженим і доброзичливим", - сказав Макс. "До речі, в суботу я відзначаю свій день народження. Ти прийдеш?"

Зустріч у книжковому магазині

Ной пішов до книгарні, щоб купити Максу на день народження нову книжку з його улюбленої серії.

Книгарня була прямо за рогом, у прекрасній старовинній будівлі з фігурами ангелів на стелі. Мармурові сходи вели до відділу книг для дітей та юнацтва на першому поверсі. Ной любив цей магазин! Він був барвисто оформленний, книги мали загадковий вигляд, і на Ноя з усіх боків дивилися цікаві історії. Ной затримувався там надовго, іноді навіть на півдня. Він зазвичай брав кілька книг, сідав на підлогу в куточок і читав.

Того дня магазин був переповненим. Відвідувачі, більшість з яких були діти, сиділи на стільцях або просто на підлозі. Вони слухали, як чоловік читає вголос книгу про пінгвінів і одночасно показує картинки на екрані на стіні.

Співробітниця магазину підійшла до Ноя і дуже тихо сказала йому: „Зараз тут йде читання. Якщо хочеш, можеш залишитися”.

Звичайно, Ной хотів залишитися! Він сів на підлогу і на наступну годину забув про час, а також про те, навіщо він взагалі сюди прийшов.

У книзі автора пінгвіни плавали по крижаному морю і пробиралися крізь снігові бурі. Вони побували в далеких країнах, познайомилися з різними тваринами, а також з людьми. Ной відчував, як його серце прискорено билося в грудях. Він був дуже схильований. *Письменник. Чи може це бути професією моєї мрії?*

Коли читання закінчилося, автор відповів на запитання слухачів. Ной звернувся до нього: "Чому Ви стали письменником? І як це насправді - бути письменником?" "Я з дитинства мріяв писати книги", - почав свою розповідь автор. "Мені дуже подобалось писати короткі оповідання в школі та читати їх своїм однокласникам. Після школи я вивчав німецьку мову та літературу, а потім працював вчителем у школі. Але бажання написати

власну книгу зростало в мені. Одного разу я втілив його в життя. Я можу тобі сказати - це була дуже велика робота. Весь вільний час я проводив перед екраном комп'ютера. Часто я писав кілька сторінок, а потім видаляв їх повністю або частково, щоб написати краще. Мені знадобилося більше року, щоб закінчiti книгу. Для мене це був особливий момент, коли я відчув у руках свою власну книгу. І тепер я спілкуюся з читачами, щоб познайомити їх з нею. Мені дуже це подобається. Це справді робота моєї мрії."

Ной задався питанням, чи не міг би він теж писати книги. Це було те, що завжди захоплювало його. Пані Оденбах завжди говорила, що він добре пише твори. І Йому дуже подобалося це робити. Просто він ще не здав, чи зможе він дійсно стати письменником. Він завжди думав, що письменникам потрібен особливий талант. Йому потрібно було подумати про це.

Солодка робота мрії

Макс жив зовсім недалеко від Ноя, в старому багатоповерховому будинку, на верхньому поверсі. Щоб потрапити в його квартиру, потрібно було піднятися по крутых дерев'яних сходах. Сходинки скрипіли при кожному кроці, а світло між поверхам іноді вимикали, і його доводилося вмикати знову. Макс жив у гарній квартирі з величезною терасою на даху. З тераси можна було милуватися фантастичним краєвидом і бачити шпилі Кольнського собору.

На святі з нагоди Дня народження Макса, крім Ноя, були й інші хлопці з їхнього класу. Всі вони сиділи на терасі, їли великий шоколадний торт і пили лимонад. Що було особливим у цьому торті, так це те, що він був наповнений морозивом!

І не просто морозивом, а улюбленим сортом Ноя: мега-шоколадно-шоколадним морозивом! Неймовірно!

Як морозиво могло потрапити в торт? - здивувався Ной.
Торт адже був спечений в духовці!

"Чому морозиво не розтануло?" - запитав він.

"Моя мама-кондитер, тобто фахівець з випічки тортів.

Вона спекла торт, а я допомагав їй. Я знаю секрет того, як морозиво потрапляє в торт, але нікому не повинен його розкривати", - пояснив Макс.

Нічого собі! Кондитер, мабуть, чудова професія! -
подумав Ной.

"Кондитери печуть чудові пироги, а також різні торти, печиво та інші солодощі, але хліб не печуть", - сказала мама Макса.

"Чи є і недоліки в цій професії?" - запитав Ной.

"Я повинна приходити на роботу дуже рано кожного дня, тому що пироги повинні бути свіжоспеченими з самого ранку".

З'ївши торт, хлопці пішли до кімнати Макса, щоб пограти з його подарунками.

"Можливо, я теж стану кондитером", - сказав Макс. „Мені подобається випікати різні пироги разом з мамою. У багатьох кондитерів є секретні рецепти, і мене це дуже захоплює! Часто рецепти передаються з покоління в покоління. Для торта, який ми їли сьогодні, моя мама використовувала старовинний рецепт“.

"А як щодо телебачення? Ти більше не хочеш там працювати?" - здивувався Ной.

"Я можу об'єднати ці дві речі. Я б мріяв зробити власне кулінарне шоу. Але, звичайно, я не збираюся розкривати при цьому ніяких сімейних секретів!"

Над хмарами

Наступного ранку будильник задзвонив о шостій ранку.

O, тільки не зараз! - подумав Ной крізь сон. Йому не хотілося вставати так рано. Але наступною його думкою була зовсім інша: Сьогодні неділя! Сьогодні ми з татом подорожуємо повітряною кулею! Нарешті!

Ной схопився з ліжка, швидко зібрався, а потім забіг на кухню, щоб швидко з'сти половину булочки та випити склянку апельсинового соку. На кухні пахло

свіжозвареною кавою та підсмаженим хлібом. На столі

Ной побачив вівсяні пластівці, молоко, сир, ковбасу, круасани та булочки. Тато сидів за столом і снідав.

"Ви повинні з'сти трохи більше", - сказала мама. "Вся пригода триватиме кілька годин, до кінця ви дуже зголоднієте".

Пригода! Ной не міг дочекатися цього.

"Я вже ситий!" - крикнув він і вибіг на вулицю.

Зовні було досить свіжо. Ной про всякий випадок прихопив з собою свою флісову куртку. Папа і Ной прибули на місце запуску повітряної кулі. Решта пасажирів вже чекали там. Всього їх було шість чоловік. Ной був єдиною дитиною.

Назустріч групі вийшов чоловік.

"Я Стефан, ваш пілот", - представився він. "Перше, що нам потрібно зробити, це зібрати всі окремі частини повітряної кулі разом", - сказав він.

Ной побачив велику корзину, в яку він і всі інші повинні були незабаром сісти. Поруч з нею лежали різні частини повітряної кулі. Оболонка повітряної кулі все ще була упакована у великий мішок.

"Ной, будь ласка, тримай цей гайковий ключ. І подай його мені, коли я попрошу тебе про це", - сказав Стефан.

Ной був дуже гордий тим, що йому теж дали завдання. Оболонка повітряної кулі була витягнута з мішка. Стефан сказав, що тепер йому потрібно, щоб усі пасажири,

включаючи Ноя, розгорнули її, оскільки вона була величезного розміру.

Нарешті повітряна куля була готова, і пасажири опинилися у корзині. Стефан надів навушники й по рації поговорив зі своїми колегами, які залишилися на землі. Нагорі Ной побачив палаюче полум'я.

"Повітря в повітряній кулі нагрівається полум'ям, і тепле повітря піднімає повітряну кулю" - пояснив папа.

"А? Чому?" - здивувався Ной.

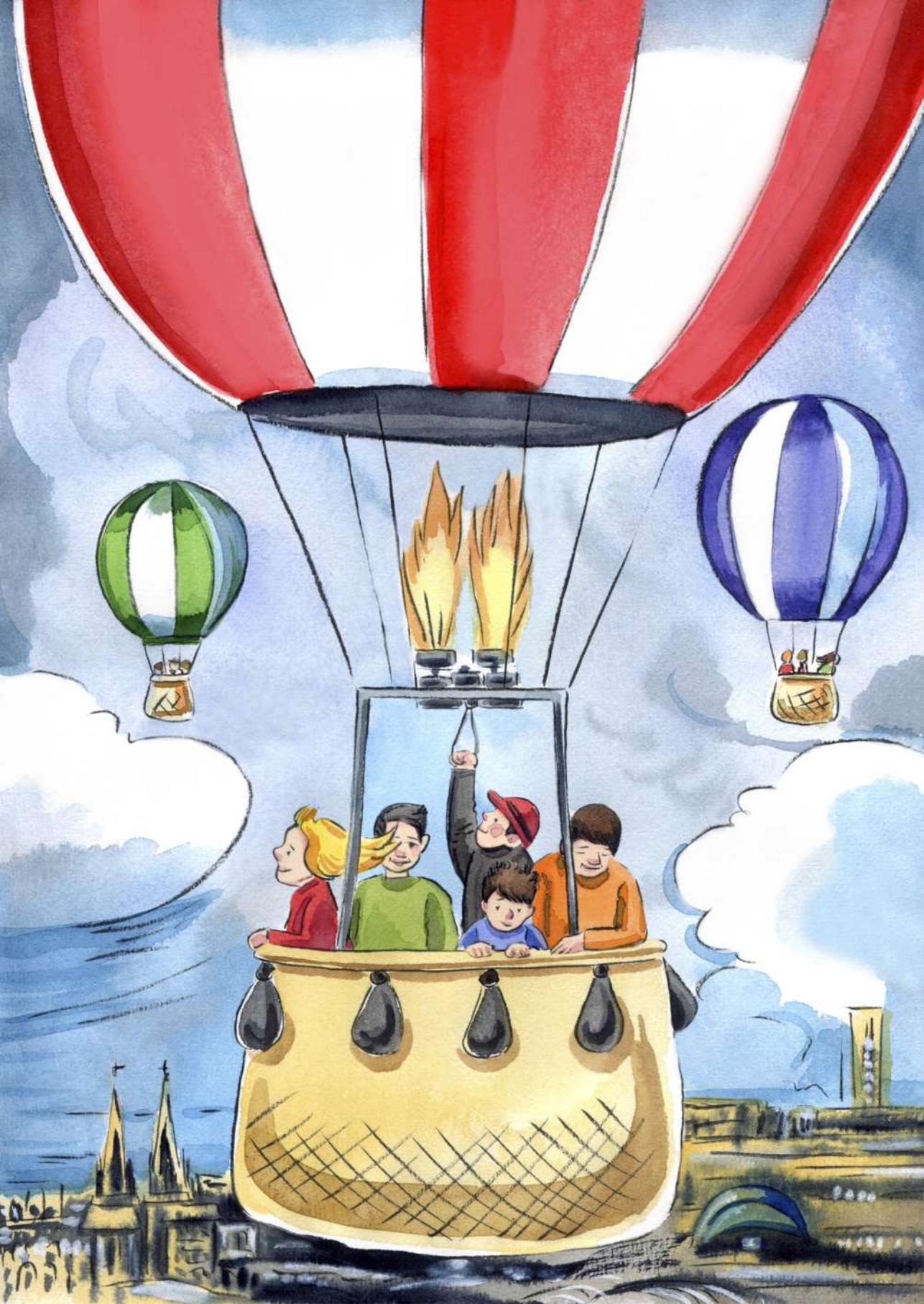
"Тепле повітря завжди піднімається вгору. Ось чому дим виходить з димоходу на даху. Тому що дим від каміна теж теплий".

"Але ж ми ж всі разом дуже важкі! І корзина, і всі інші речі теж. Як повітря може підняти все це високо?"

"Ось чому оболонка повітряної кулі така величезна.

Потрібно багато повітря, щоб підняти всіх нас, а також корзину".

"Хм ... полум'я вже горить. Чому ми все ще внизу?"

"Повітря в повітряній кулі ще недостатньо прогріте. Коли все повітря стане досить теплим, куля полетить!" - сказав тато, і в цей момент Ной ледь не впав, оскільки повітряна куля почала рухатися.

Повітряна куля швидко піднімалася вгору. Земля віддалялася, будинки та машини ставали все меншими за розміром, краєвиди ставали все красивішими. Ной побачив вдалині Кьольнський собор і мости через Рейн. "Як здорово літати на повітряній кулі!" - захоплено вигукнув він.

"Це правда. Але правильніше було б сказати: як здорово плавати на повітряній кулі! Ми насправді повітроплавці, а не авіатори повітряних куль", - пояснив Стефан, посміхаючись. Він стояв у центрі корзини й весь час був зайнятий різними приладами. Він часто розмовляв по радіо з людьми на землі.

"Що вам особливо подобається у вашій професії?" - запитав Ной.

"Мені просто подобається дивитися на світ зверху. Я відчуваю себе вільним. І я роблю своїх пасажирів щасливими. Для мене це робота мрії".

"Чи є в цій професії недоліки?"

"Ми часто працюємо у святкові та вихідні дні. Моя сім'я, звичайно, сумує тоді за мною".

"Чи повинен я добре розбиратися в математиці, щоб стати пілотом повітряної кулі?"

"Перш за все, ти повинен бути відповідальною і надійною людиною. Тобі не потрібно бути дуже хорошим математиком, це не так вже й важливо".

Яка чудова професія, подумав Ной. Все це я обов'язково повинен записати у свій блокнот.

Приблизно через годину польоту вони побачили знизу великий луг.

"Тримайтеся міцніше! Я зараз приземлю повітряну кулю", - скомандував Стефан. Корзина кілька разів підстрибнула на траві, повітряна куля продовжувала тягнути її ще деякий час, і нарешті зупинилася.

Пасажири кричали від захвату й аплодували. Потім вони разом зі Стефаном знову розібрали всі частини повітряної кулі та прибрали їх.

Після цієї вражаючої подорожі Ной і тато сиділи в парку і пили лимонад.

До них підійшла молода жінка. "Я працюю в газеті Кельнер Штадт-Анцайгер", - представилась вона. "Чи можу я поставити вам кілька запитань?"

"Вибачте, у нас немає часу!" - відповів тато.
"Ні, я хочу! Будь ласка, поставте мені свої запитання, я буду дуже радий відповісти на них!" - вигукнув Ной, встяючи.

Дівчина посміхнулася і почала інтерв'ю. Вона поставила Ноєві багато запитань про подорож на повітряній кулі. Звичайно ж, їй було також цікаво дізнатися про Ноя - хто він такий, що його найбільше цікавить, які книги він любить, які у нього хобі. Потім вона спитала: "Ти вже замислювався над тим, ким ти хочеш стати в майбутньому?"

Ной розповів дівчині про все, чого він дізнався і що дослідив за останній час.

"Дуже цікавий проект", - ухвалила вона.

Ной поки ще не зінав, як завершити свій проект. Адже він все ще не вирішив, яка професія є його мрією. Але у нього було одне питання, яке він дуже хотів прояснити.

"Хто ви за професією?" - запитав він дівчину.

"Журналістка", - відповіла вона.

Ну, звичайно ж! - зрадів Ной. Журналісти збирають інформацію, беруть інтерв'ю у людей, а потім пишуть статті. Хіба це не те, чим я займався весь цей час?

Ной пише свій твір

Ной сидів за столом, дивлячись у свій блокнот. Він весь був у нотатках. Ной прочитав їх усі та задумався, яку ж професію обрати професією своєї мрії.

Про яку професію я повинен написати свій твір? - думав Ной. Я досі не можу сказати, яка є моєю мрією.

Він подумав про професію журналіста. Ця професія здавалася дуже цікавою. Журналісти завжди знаходилися там, де відбувалося щось важливе. Вони збирали інформацію про цікаві випадки по всьому світі, а іноді навіть ризикували своїм життям. Журналісти часто з'являлися на телебаченні й розповідали глядачам про те, чого вони дізналися.

Я не знаю, чи хочу я стати журналістом. Але, схоже, це цікава професія, подумав він.

Раптом Ною прийшла в голову ідея і він зрозумів, що напише.

Ось що зробив Ной: він виклав у своєму творі все, про що він дізнався. Він писав про всі професії, з якими познайомився під час канікул, і зізнався, що ще не знає, яка з них йому найбільше підходить.

Йому потрібно було подумати про це.

А що ти думаєш?

Яка професія мрії у Ноя?

А про яку професію мрієш ти?

Сподобалася вам книга? Будемо вдячні за ваші відгуки на сторінці www.amazon.de.

Мова оригіналу - німецька.

Хочете придбати цю книгу німецькою мовою?

Назва книги німецькою мовою: „Was ist Noahs Traumberuf?“ von Elena Khanina

ISBN: 978-3-982268965

Книга німецькою мовою видана в твердій обкладинці.

Його можна використовувати як для читання батьками дитині від 5 років, так і для самостійного читання дітьми в початковій школі.

Придбати її можна в будь-якому книжковому магазині, на сторінці www.amazon.de і прямо у Verlag Yalden.

Сторінка видавця: www.verlag-yalden.de

Під час канікул
Ной має написати
твір про роботу своєї мрії.
Але він навіть не знає, ким хоче стати.
Тоді він вирішує розпитувати різних
людей про роботу їх мрії і все записувати.
Так він знайомиться із незвичайними та
цікавими професіями:
астроном, кондитер, повітроплавець та інші.
Проте визначитись йому непросто.

Книга для читання для дітей з 5 років
про саморозкриття і барвистий світ професій.